

βῶς ἀκροαμένους ν' ἀλλάξωσι τοὺς δακτυλίους, τότε ἐξ αἴφνης ὁ κόμης Φέλιξ ὑπὸ φοβεροῦ πόνου καταληφθεὶς ἐπίεσε μὲ τὰς χεῖρας τὸ στήθος του, ἀνέπνευσε ὀλίγας φορές μετὰ μεγάλης δυσκολίας, ἔπεσε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀναπέμφας βραχυεῖν τινα κραυγὴν καὶ — πρὸς ἀπεριγραπτὸν φρικτὴν πάντων τῶν παρισταμένων, ἐξέπνευσε ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἐκείνης, τὴν ὅποιαν ὁ Θεὸς δὲν εἶχε προορίσῃ δι' αὐτόν.

Οὔτε κωδωνοκρουσία, οὔτε ἁρμονίαι τοῦ ὄργανου, οὔτε λόγοι τοῦ ἱεροκήρυκος πλέον! Ἄλλὰ ἀπαίσιος ψιθυρισμὸς μεταξὺ τοῦ πλήθους, ὅπερ αἴφνης ἐπολλαπλασιάσθη, ὡς ἂν εἰ ἐφύετο ἐκ τοῦ ἐδάφους.

Σφοδρὰ κινήσεις ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ἁγίου οἴκου — καὶ πενθηφοροῦντες καὶ τεθλιμμένοι ἄνδρες, οἵτινες, ἀφοῦ τὸ πλήθος διέταχθη νὰ ἐξέλθῃ, κατέδρασαν τὸν νεκρὸν τοῦ κόμητος ὑπὸ τὰς γοθδικὰς στήλας τοῦ ναοῦ.

Ἡ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ.

καὶ ἐνήργησεν ὅπως ὁ Καϊῦ ἀκόμη κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν λάβῃ τὴν εἰδήσιν τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του.

Ὁ Καϊῦ ἐφθασε τόσον ταχέως, ὥστε εἶρεν εἰσεῖν ἐν τῇ πόλει Σ. παρούσαν τὴν οικογένειαν Σλείβεν, ἥτις ἔμεινε ὅπως λάβῃ μέρος εἰς τὴν κηδείαν.

«Ὁ κόμης Βίτσδορφ ἐφθασε!» ἐφώναζεν ἡ Μερτσέδες Σλείβεν τεταραγμένη καὶ ἔτρεξε μὲ ἐρυθρὰς τὰς παρειὰς εἰς τὸ κοιτὸν δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου, εἰς τὸ ὅποιον κατέλυν ὁ κόμης καὶ ἡ κόμισσα Σλείβεν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τοῦ Δρόνιγγωφ.

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐκάθητο παρὰ τὸ παράθυρον; καὶ ἐκύταζεν ἀπὸ μίας ὥρας ὡς ἀφηρημένη εἰς τὴν ὁδόν. Ἐσκέπτετο περὶ τῶν ἀπολεσθεισῶν ἐλπίδων τῆς, περὶ τοῦ φοβεροῦ δυστυχήματος ὅπερ τὴν ἐπληξε, περὶ τοῦ μέλλοντός του καὶ περὶ τῆς προσεχοῦς ἐπιστροφῆς εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον. Ἐφραντάζετο ζωηρῶς τὴν παλαιὰν μονοτονίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ βίου, ἥτις ἤδη τὴν ἐπερίμενε, καὶ ἀνε-

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ.

Καὶ αἱ ψυχὰι τῶν τεθνεώτων ἐφαίνετο ὡς ἂν εἰ ἀφυπνίσθησαν ἐκ τῶν τάφων των, διότι ἀπαίσιος ψιθυρισμὸς, μὴ ἀκουστὸς καὶ ὅμως αἰσθητὸς, ἐπλήρου τὸν χῶρον τοῦ ναοῦ, ἀφοῦ αἱ θύραι ἐκλείσθησαν καὶ ἐκενώθη παντελῶς τὸ θέατρον τοῦ ἀπροσοκλήτου καὶ φοβεροῦ συμβάντος.

Ὁ κόμης Φέλιξ φθὼν Βίτσδορφ ἀπέθανε καὶ μόνος αὐτοῦ κληρονόμος ἦτο ὁ υἱὸς του, ὁ Καϊῦ.

Μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τοῦ μακαρίτου ἀνευρέθη μία διαθήκη, ἥτις ὠρίζεν ὅπως, ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ, τὸ μὲν κτῆμα μὲ τὰ εἰσοδήματα περιέλθωσιν εἰς τὴν κυριότητα τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας, ἡ δὲ σημαντικὴ περιουσία εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Καϊῦ. Ἄν ὁ κόμης Φέλιξ ἀπέθνησκεν ὀλίγα δευτερόλεπτα βραδύτερον — ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία εἶχεν ἤδη ἐξελκύσῃ ἀπὸ τοῦ δακτύλου τὸν δακτύλιόν τῆς ὅπως τὸν ἀνταλλάξῃ — ἡ λαμπρὰ περιουσία θὰ ἐγένετο ἰδιοκτησία τῆς. Τώρα ὅμως ἔμεινε ὁ Καϊῦ κληρονόμος πάσης τῆς καταλειφθείσης περιουσίας.

Ὁ κόμης Σλείβεν ἦτο ὅπως διόλου τεταραγμένος, σχεδὸν ἐκτὸς ἑαυτοῦ· ἡ γηραιά, κάτσηνος κεφαλὴ του ἐκλονεῖτο περισσότερο παρὰ ποτὲ μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν καὶ σκληρῶν κολλάρων του, ἡ δὲ καπνοσφύριξ ἐκινεῖτο ἀδιακόπως εἰς τὸ στόμα του, μὴ εὐρίσκουσα στήριγμα μεταξὺ τῶν ὀλίγων καὶ ἀραιῶν ὀδόντων.

Τὴν ἀταραξίαν τῆς ἐτήρησε μόνη ἡ γηραιὰ κόμισσα, ἡ σύζυγός του, ἥτις οὐ μόνον τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τῶν περιστοιχοῦντων αὐτὴν λυπηρῶν πραγμάτων καὶ προσώπων ἀλλὰ

λογίζετο μετὰ φρίκης ὅτι οὐδεμία πλέον ἐλπίς ὑπῆρχεν ὅπως μεταβληθῇ αὐτὸς ὁ βίος. Καὶ πλεῖστα δευτεροῦντα ζητήματα, αἵτινα δὲν ἠδυνήθη νὰ συλλογισθῇ κατὰ τὰς πρώτας ἐντυπώσεις τοῦ δυστυχήματος, ἀπησχόλουν ἤδη τὸ πνεῦμά τῆς. Μὲ πόσας καὶ ὁποίας θυσίας κατώρθωσαν οἱ Σλείβεν νὰ πορισθῶσι τὴν ἀνάλογον πρὸς τοιοῦτον γάμον φερνήν, εἰς πόσας φροντίδας καὶ εἰς πόσους κόπους ὑπεβλήθη ἡ μητριὰ τῆς, πῶς ἐφαίνετο ἀνανεασθεὶς ὁ γηραιὸς πατὴρ αὐτῆς ἐκ τῶν χαρμοσθῶν περὶ τοῦ μέλλοντος προσδοκιῶν, καὶ πόσον τεθλιμμένος καὶ καταβεβλημένος ἐφαίνετο τώρα, ὅτε εἶδε θαπτόμενον τὸν θερμότητόν του πόθον, τὰς ἐλπίδας του διὰ παντός ἀφανισθείσας!

Καὶ τὰ λόγια τοῦ κόσμου! καὶ ὁ κόμης Καϊῦ! — Ὁ κόμης Καϊῦ; — Καὶ τώρα αὐτὴ ἡ ἴδια ἠναγκάσθη νὰ τὸν καλέσῃ, οὐχὶ διὰ νὰ ταράξῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς, ἀλλὰ διὰ νὰ θάψῃ αὐτήν. Ὁ κόμης Καϊῦ! Ἀκριβῶς τώρα ὁ νοῦς τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας ἐστρέφετο ἀποκλειστικῶς πρὸς αὐτόν.

Αὐτὸς τὴν ἠγάπα — καὶ αὐτὴ δὲν ἤξευρε ἀν ἀντιγάπα αὐτόν. Ἄλλὰ μήπως ἐξ ἀγάπης παρεκινήθη νὰ εἴπῃ τὸ ναι εἰς τὸν γηραιὸν μνηστῆρα μὲ τὴν λευκὴν κόμην; Ὁχι! Ἡσθάνθη ἑαυτὴν τιμωθεῖσαν καὶ κολακευθεῖσαν διὰ τῆς προτάσεώς του. Ἐσέβετο τὸν γέροντα, εἶχεν αἰσθήματα ὑπολήψεως πρὸς αὐτόν, καὶ ἡ ὑποταγὴ του ἐκολάκευε τὴν ὑπερηφανίαν καὶ τὸν δεσποτισμὸν τῆς. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ μόνοι λόγοι, δι' οὓς συγκατετέθη νὰ τὸν ὑπανδρευθῇ!

Ἄλλὰ μήπως εἶχεν ὀλιγωτέραν ὑπόληψιν καὶ ἐκτίμησιν πρὸς τὸν Καϊῦ; Δὲν θὰ ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἐπ' ἴσης τιμωμένην καὶ κολα-